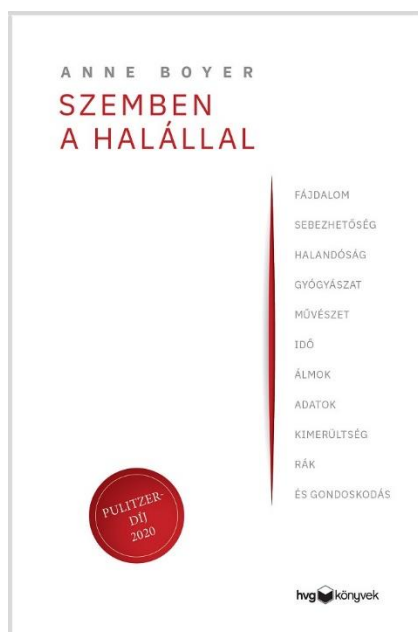

Anne Boyer

Szemben a halállal - Fájdalom, sebezhetőség, halandóság, gyógyászat, művészet, idő, álmok, adatok, kimerültség, rák és gondoskodás

HVG Könyvek, 2021

248 oldal

„A kórházi környezetben, fojtogató érzések közepette tudatosult bennem, hogy beteg vagyok.”

Festői képek, sors- és pályatársi párhuzamok. Anne Boyer kendőzetlen őszinteséggel, néhány szöveghelyen pimaszul nyers stílusban tárja olvasói elé a betegségével együtt járó fiziológiai tüneteit, lelke és elméje harcát a makacs kórral, a kemoterápiák nehéz pillanatait. Az emlőrákkal való harc katonai metaforák sorát kívánja meg mind a magyar nyelvben, mind az angolban is: harcolni a kórral, legyőzni a rákot, támadást indítani a rákos sejtek ellen - a betegséggel, rákkal kapcsolatos metaforák és a kozmikus

betegségkapcsolat Wilhelm Reich-i jelentésében. (Wilhelm Reich Speaks of Freud. Wilhelm Reich Discusses His Work and His Relationship with Sigmund Freud. The Interview. The Wilhelm Reich Museum, Orgonon Farrar Straus and Giroux, New York, 1972.)

Az olvasójával udvariaskodó szerzői szövegeken szocializálódott olvasó számára akár zavaró is lehet, ahogyan Boyer szembesít. Arcunkba vágja azon tételmondataink balgaságát, melyet vigaszul, a betegség hírére meghallva mondunk. „X-nek is volt, hamar meggyógyult”, „Levették a mellét és kutya baja.” Mert Anne Boyer nem ír körbe, nem kendőz el, nem óvja olvasóját a traumatizációtól. Ha úgy érzi, belehal, leírja. Ha éppen az bántja: miért pont ő és nem Te, kedves olvasó, papírra veti. Nem ment föl senkit (sem magát, sem más), nem akar szimpatikus lenni. Egy olyan daganatos betegségben szenved, amely sok nőtársát ragadta el

családjától tragikusan fiatalon, és ő nem akar meghalni. Felsorol művészt, író, költőt, festőt, akinek szintén volt családja és mellrákja is. És aki meghalt. Akinek elvágólag bevégeztetett az életműve. Most pedig ő lett a költő, aki betegségét veti papírra nem versben, szembehelyezkedik a halállal, s nem akar alul maradni vele szemben.

Boyer mindent úgy ír le, ahogy megélte, ahogy megtörtént. Olybá tűnik, mintha a szerzőnek nem lenne ideje a színjátékra, barokkosan túlzó és cicomázott helyzet- és állapotleírásokra. Nem akar betegtársaiért felvonulni, a szűrések fontosságát súlykoló tételmondatokat írni. Viszont megbújik a sorok között a társadalmi közöny számonkérése, a betegektől elvárt „ideális viselkedésmód” el- és megvetése, az egészségügyi ellátóteam bevonódása, máskor embertelen közönye, de a rákkutatás összegeinek volumene is. Utóbbi párhuzamba állítva egy koraközépkorú ember életének „árával”...

Dr. Zelena András PhD

egyetemi docens

BGE KKK Társadalomtudományi Intézet

dr.zelena@gmail.com